

Mratín a jeho divoký biotop

Mratín bývalá zemědělská ves v Polabí ležící již ve středočeském kraji. Pouhých 17 kilometrů od Prahy, přesto, než se sem autobus dokodrcá, aby obsloužil všechny zastávky v obcích na trase, uplyne dobrá půlhodina.

Vyhlídková jízda za pouhých deset korun a vystupujeme na mratínské návsi, říkají tomu prý „náměstíčko“. A aby to bylo světové zdobí náměstíčko v kruhu mezi lavičkami malý „menhírek“. Není sice neznámého původu ale jeden metr má a parády nadělá víc než by se řeklo. Ideální místo pro začátek výletu.

Polabí, úrodná půda, zlatý pruh země České, kde se tady ten divoký biotop vzal a proč? Je potřeba se vrátit trochu v čase. V 17. století zdědil vedlejší ves **Měšice šlechtický rod Nosticů**. Ten zásadně změnil okolní krajinu. Záměr byl jasný zadržet vodu v krajině. Tu měl při větších deštích dodat hlavně **Líbeznický potok**. Zpomalili jeho tok, budovali rybníky, tůňe a mokřady, vysazovali křoviny a lesy, vytvářeli suché prohlubně jako zásobárny nečekané vody. Pomalu vznikalo živočišné i rostlinné společenství, i když tomu tenkrát asi biotop neřikali.

Tak tahle příroda mezi **Mratínem a Měšicemi** je naším cílem. Od stanice autobusu je k prvnímu rybníku vlastně jen pár stovek metrů. Mratínský rybník na Mratínském potoce. Opraveným náhonem se po nedávných deštích řítí spousta vody, chybí snad jen to vodní mlýnské kolo.

Těsně pod rybníkem se setkává Líbeznický potok s tím Mratínským a jako Mratínský již putuje do nedalekého Labe.

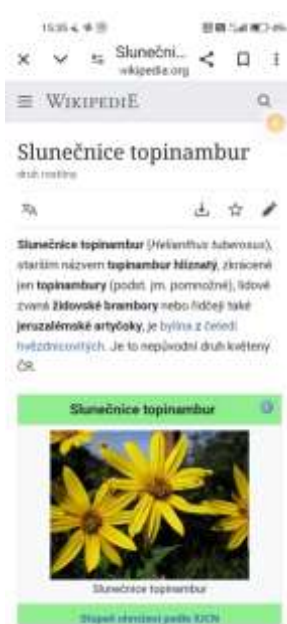
Cesta biotopem z Mratína do Měšic je značená žlutou turistickou značkou. I když cesta je hodně odvážný název, nejméně do své poloviny se jedná o místy se ztrácející stezku ve vysoké trávě, křovinách nebo lese, patřičně mokrou. Rybníky buď vlevo, nebo vpravo, Lydie s Hanou se snažily tu naši tak trochu mokrou cestu nafotit.

Stezka podle rybníků končí v mokřadu musíme o patro výš do lesa a překonat strmý a kluzký sráz.

Úsek vysokého lesa končí opět strmou prohlubní s nedávno vybudovaným mratínským **lesním amfiteátre**m, ještě svítí novotou. Nedaleko, na okraji lesa jsme minuli **koňskou farmu „Hrádek“** a pod elektrickými ohradníky ještě světe div se, zářící žlutá nádhera. Dobře že mají holky v mobilu aplikaci na určování názvů rostlin.

Jsme přesně v polovině cesty a její charakter se výrazně mění. K rybníkům přibýly místy podmáčené lesní louky i mimořádné solitéry, velmi staré stromy na jejich okraji. Objevili jsme i takzvaný „**mrtvý les**“ ten ale není ani z daleka tak mrtvý jak se tváří.

A zase ty rybníky, tůně, mokřiny a vodou nasáklé louky. Blíží se ale Měšice a zdejší zámecký areál, je potřeba posvačit, trochu si odpočinout, bude to ještě náročné.

Před námi je obec Měšice, poslední část našeho výletu. Tak tedy něco z jejich historie.

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1294, kdy patřila pražským johanitům. Mezi pozdějšími majiteli byl v 15. století Zdeněk ze Šternberka, do roku 1547 Staré město pražské, roku 1616 Jan z Černhauzu, po němž je zdědili Nosticové. Na místě středověké tvrze postavil v letech 1767–1790 hrabě František Antonín Nostic-Rieneck rokokový zámek podle plánů A. Hafeneckera. Roku 1776 byl na zámku postaven první hromosvod v Čechách.

Máme půlhodinku do odjezdu našeho autobusu tak se alespoň zběžně podíváme na zámek a zámecký park.

Zámecký park byl původně založený jako francouzská zahrada. Sochy v parku jsou Heraklés postava z antických bájí, polobůh s nadlidskou silou a Atlanté antický bůh. Sochy byly dovezeny z Itálie, zhotoveny jsou z mušloviny, tedy z perleti. Ne nadarmo se Měšicím říká české Versailles.

V roce 2018 byly sochy restaurovány akademickým sochařem Josefem Faltusem.

Tady v měšickém zámeckém parku za stále ještě pěkného letního počasí náš výlet končí.

Připravili jej Mirek a Zdenka Bernátovi kronika Mirek, zajímavé fotografie pořídily:

Hana Mašková a Lydie Stoupová.

V pátek 27. září 2024.

